

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 167. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068511296/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

ven. Der stod Lys paa Bordet, og nogle Blomster laae i en Figur, der skulde forestille to Krands. Lusard modtog sin Gæst med en Blanding af Veemodighed og Fornoielse i sit Ansigt, der aldeles gjenkaldte Ferdinand hans Ven fra fordums Dage.

Da den opvartende Tjener ved Desserten havde forladt dem, sagde Lusard: Siig! Er der ingen Erindring der vaagner hos dig ved denne lille Decoration, jeg her har indrettet? Jeg vilde give en Mindefest til Ære for en af mit Livs skønneste Aftener, som jeg tilbragte i dit Selskab paa det mig altid dyrebare Landsted paa Strandveien. Erindrer du den? Denne Aften er deilig, ligesom hiin. Maanen skinner gennem Løvet, som dengang, Lysene brænde stille her paa Bordet. Blomsterne ligge duftende ved Siden, men hvilken Forskjel! de ligge adspredte, ikke bundne i skønne Krands, vi kunde ikke krands vore Hoveder med dem, de fælde fra hinanden, som Ungdommens blomstrende Haab. Vi vare dengang Tre! En Plads er tom. –

Hans Stemme vidnede om hans indre Bevægelse. Han fyldte Ferdinands Glas og sit eget, og sagde: Til Minde om din Cousine, den indtagende Claudine!

Med Glæde greb Ferdinand sit Glas og stødte det mod sin Vens. Efter en lille Pause sagde han: Du har da ikke ganske glemmt Claudine?

Nei! svarede Lusard med et meget forandret Udtryk: Det var rigtignok hende, som glemte mig først, ja meget snart.

– Hvorledes! Har du aldrig erkyndiget dig om hende? Aldrig skrevet?

– Ak, jeg maa lee af mig selv, som, Gud veed hvordan, iaften er falden ind i gamle Kjærligheds-Erindringer. Men da vi nu ere komne paa denne Materie, saa føler jeg selv, at jeg er dig en Forklaring skyldig, ja en Bøn om Tilgivelse for min Uret imod din elskværdige Paarørende. Jeg har tilvisse erkjendt og erkjender den Mangel paa Herredømme over min Lidenskab, der bragte mig til at indsmigre mig i en uskyldig Piges Hjerter og fordre Troskab mod en omflakkende Soldat, hvis Liv og Skjæbne hang i et Haar. Alt Dette sagde jeg mig selv med Anger og dyb Ængstelse, da jeg maatte forlade Claudine, som jeg elskede, ja tilbad med et Sværmeri, som hverken Rousseau eller hans Saint-Preux skulde have skammet sig ved. Jeg blev strax ved min Hjemkomst reven midt ind i Krigens Tummel, dog søgte jeg enhver Leilighed til at faae Efterretning om min Elskede. Jeg skrev til din Onkel og til hende, men fik intet Svar. Ikke engang